

**ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΝΕΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ
ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗΣ
ΣΚΗΝΗΣ**

ΤΗΣ ΜΑΝΙΑΣ ΖΟΥΣΗ

» Η Μέλπω Αξιώτη αλλά και η Βιρτζίνια Γουλφ, κινηματογραφικές και θεατρικές πρωτίστες, μαρτυρίες και ντοκουμέντα γυναικών για την αθέτη και σκληρή πλευρά της ζωής τους, αλλά και κοστούμια από το βετυφάρι του Εθνικού Θέατρου που εντυπωνύμησαν μεγάλες πρωταγωνιστριες και ανεδείχαν σπουδαιότερους ρόλους αποτελεσαν την έμπνευση αλλά και το δημιουργικό υλικό των τεσσάρων ομάδων που συμμετέχουν στο φετινό Φεστιβάλ Νέων Δημιουργών της Πειραματικής Σκηνής με θέμα τον ιστορικό, πολιτικό και κοινωνικό ρόλο της γυναικας.

Στο Φεστιβάλ, που θα διεξαχθεί από τις 18 έως τις 29 Απριλίου και έχει τον τίτλο «Δύο ή τρία πράγματα που δεν ξέρεις γι' αυτήν», θεατρικές ομάδες και καλλιτέχνες θα αποπειραθούν να διερευνήσουν μέσα από διαφορετικές αισθητικές, φιλοσοφικές, πολιτικές και κοινωνικές ανησυχίες και προσεγγίσεις τους ρόλους που έχουν δοθεί ανά τους αιώνες στις γυναικες, διαποτίζοντας την κοινωνική μας συνείδηση.

«ΑλεξΑνδρα»

«ΑλεξΑνδρα», είναι ο τίτλος της παράστασης που κάνει την έναρξη του Φεστιβάλ και ανεβαίνει από την ομάδα HashArt theatre Group σε σκηνοθεσία Κώστα Μπάρα, 18, 20, 21 και 22 Απριλίου, εμπνευσμένη από την ταινία του Rolf de Heer «Alexandra's project» και το θεατρικό έργο «Δαίμονες» του Lars Norén, για να μίλησε για μια μορφή βίας που παραμένει αθέτη και ένα θέμα που, όπως λέει ο σκηνοθέτης, αν και πάρον, αποτελεί ισχυρό κοινωνικό ταμπού. Αφορά την ύπουλη φυσιολογική βία που υφίσταται πι γυναίκα μέσα στην οικογένεια και τον γάμο. «Πρόκειται για μια βία δεν αφήνει ομάδια, αλλά καταπατά εξίσου ανεξίτηλη την προσωπικότητά της. Στην παράσταση η γυναίκα μοιδεί με μικρή Μήδεια που εκδικείται λέει ο Κώστας Μπάρας, προσθέτοντας πως η πρωίδα θυμίζει λίγο, αλλά όχι φανέρα, τη «Νόρα» του Τέφεν και διαγώνια συναντά τη «Μήδεια». «Μόνο που την λένε Αλεξάνδρα και θα μπορούσε να μένει στο διπλανό διαμέρισμα» σημειώνει. Η αθέτη πλευρά στη σχέση της ζωής ενός ζευγαριού καταγράφεται σε ένα βίντεο που η σύζυγος χαρίζει στον άνδρα της, ως δώρο γενεθλίων. «Ένα κατηγορώ για όλα σύστησε δίπλα του και δεν μπόρεσε να του πει ποτέ. Αρνείται τον παθητικό και

ενοχικό ρόλο του θύματος και επαναστατεί ενάντια στην ταπείνωση, την υποτύμωση, στον εξαναγκασμό» υπογραμμίζει. «Θα μπορούσε να λέγεται Νόρα, θα μπορούσε να λέγεται Μήδεια. Είναι όμως η Αλεξάνδρα.

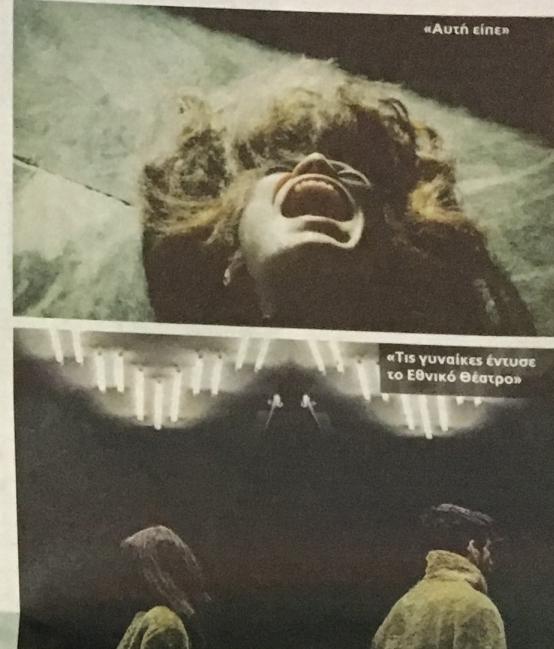
**Αξιώτη, Γουλφ
και Καλλιρόη Παρέν**

«Αυτή είπε» είναι ο τίτλος που επέλεξε για τη δική της παράστασην η ομάδα Part Suspended που σκηνοθετείται από τη Χάρη Μαρίνη και ανεβαίνει 19, 20, 21 και 22.4. Πρόκειται για ένα έργο όπου γυναικείες φωνές αρθρώνουν τον λόγο του δημόσιου βίου τους και της προσωπικής τους ζωής. Η δημιουργική ομάδα και οι ιθωμοίσιοι καταθέτουν υλικό από λογοτεχνικά κείμενα, δικές τους σημειώσεις και έρευνα μέσα από μαρτυρίες και ντοκουμέντα πάνω στη σημερινή γυναικά με παραμέτρους που επικεντρώνονται στην Ελλάδα. Βασίζονται σε λογοτεχνικά κείμενα που ξεκινούν από την «Κάδμω» της Μέλπως Αξιώτη, περνούν από τη Βιρτζίνια Γουλφ και φτάνουν έως την Καλλιρόη Παρέν. «Η Αξιώτη, η ξενιτά που έζησε και πανάγκη για επιστροφή αλλά και τι ήταν αυτό που είδε όταν επέστρεψε μας αφορά και μας απασχολεί. Και προσπαθούμε να βρούμε πού

πάρχει τομή με εμάς σήμερα. Κοριβικό στάθμης ένα κείμενο της Γουλφ, όπου σημειώνει ότι ως γυναίκα γράφει μέσα σε έναν ανδροκρατούμενο κόσμο. Υπάρχουν επίσης αποστάσματα από την «Εφημερίδα των Κύριών», ενώ το βίντεο λειτουργεί καταλυτικά σημειώνει η σκηνοθέτης. Η παράσταση επικειρεί να αναδείξει πώς οι γυναίκες του 21ου αιώνα εκφράζονται, δημιουργούν, διεκδικούν τόσο στην ιδιωτική τους ζωή όσο και στον δημόσιο βίο, πόσο δυνατή και απαραίτητη είναι η γυναικεία φωνή, αλλά και πόσο αλλοιωμένη και απαρατήρητη. «Η παράσταση επιδιώκει να φανερώσει τις αράτες γυναικείες φωνές που καταγράφονται χωρίς κρότο και πώς αυτές γράφουν, αφηγούνται και διαμορφώνουν την Ιστορία». Στη δραματουργική ομάδα συμμετέχουν οι Ελένη Καραγιώργη, Χάρη Μαρίνη, Ειρήνη Μαργαρίτη, Αντρέας Τσανάκας και Φίλιππος Χάγερ.

Ένα θεατρικό ντεφιλέ

«Τις γυναίκες έντυσε το Εθνικό Θέατρο» είναι ο τίτλος της παράστασης που εμπνεύστηκαν και σκηνοθέτησαν οι Βάσια Ατταριάν και Μαρία Φιλίνη, ένα θεατρικό ντεφιλέ πάνω στη γυναικείο ζήτημα, «μια τιμπλική βραδιά για πρόσωπα, επο-

χές και γεγονότα, επικεντρωμένα στη γυναικεία παρουσία, χωρίς κριτική διάθεση, αλλά αναζητώντας τη απόσταση και τι σχέση μπορεί να έχουμε μαζί τους χρονικά, κοινωνικά, αισθητικά», όπως λένε. Το σκηνικό είναι μια πασαρέλα και ένας κονφεραστή, κρυμμένος στο κοινό, παρουσιάζει τη βραδιά και σχολίαζει με συγκεκριμένο ύφος τα πρόσωπα που φορούν ή δείχνουν κοστούμια και αφηγούνται μια ιστορία. «Ένα τεράστιο κολάς από μνήμες, γνώσεις, απορίες, ερωτηματικά, σχόλια που μέσα από όλα περνά ακόμα και πι έννοια του θεάματος». Παρελάυνουν κοστούμια από τον χορό της «Φοίνισσες» του 1960, τη «Μήδεια» και την «Ηλέκτρα» του Πάτσα, από τον χορό στον «Ιώνα» του Κλεόβουλου Κλάυν του 1960 κ.ά. Η παράσταση θέτει ερωτήματα όπως τι συνέβη στη γυναίκα από το 1932 έως σήμερα, τι ρόλους έπαιξε, ποιος τους έγραψε, ποιοι την έντυσαν αλλά και πώς την είδε η τέχνη. Δέκα πρόσωπα φορούν και παρουσιάζουν γυναικεία κοστούμια από παραστάσεις του Εθνικού Θέατρου από το 1932 έως και το 2018. Έτσι στίνεται μια πασαρέλα με τους μεγαλύτερους γυναικείους ρόλους του παγκόσμιου ρεπερτορίου, σπουδαίες γυναίκες θεατρικούς ρόλους, συγγραφείς,

ενδυματολόγους, ποιάτριες, ενδύτριες κ.ά. έτσι όπως τις είδε και τις έντυσε το Εθνικό Θέατρο τον 206 αιώνα και τα πρώτα χρόνια του 21ου. Από τις 25 έως τις 28.4.

«Γ-ν- - (διαβάζεται Γυνή)

Αποστάσματα από θεατρικά και λογοτεχνικά κείμενα, σε συνδυασμό με τις προσωπικές ιστορίες των πθωτοίων επί σκηνής αποτελούν την έμπνευση στην παράσταση «Γ-ν- - (διαβάζεται Γυνή)» που σκηνοθετεί ο Νάνος Μπούκλη και ερευνά τη σχέση της γυναικάς με τους ρόλους που καλείται να παίξει στη ζωή της στο πέρασμα του χρόνου. «Πρόκειται για τις σχέσεις που αναπτύσσει μια γυναίκα από την ώρα που γεννιέται μέχρι τη λέοντας της ζωής της. Είναι κόρη ενός πατέρα, μιας μπτέρας, αδελφή, φίλη, ερωμένη, σύζυγος, μπέρα, ίσως μπριά, γιαγιά. Αντλούμε λοιπόν σκηνές από θεατρικά έργα, τη λογοτεχνία και το σινεμά για να υπάρξει η αρχή. Δεν μας ενδιαφέρει να δούμε από ποια έργα και από ποια πρόσωπα απαρτίζεται η σχέση, αλλά την ίδια τη σχέση της μπτέρας με τον γιο της κ.λπ. Για να γίνουν όλα οικουμενικά, αναφέρει η νεαρή σκηνοθέτης, προσθέτοντας πως «δρόμος είναι το κείμενο». Από τις 26 έως 29.4.